käe alla ja kannatab, kunni jälle mürristamisse järrel, päwa paiste ja kurbdusse järrel rööm tulleb. Jah, kül on wägga tõssi, mis tark kunningas Salomon ütleb: „Kes hea naese saab, se saab sure warra, mis ennam on, kui kuld ja perlid.“ (Õpp. sann. 31.)

Nenda armastades ja armastusse semet wälja külwades, lähhäb Marri aasta aastalt wannemaks. Monned ta lasteſt lähwad mulda, ta mattab neid kibbeda silmaweega mahha ja tunneb wallo, kui olleks ta ihho liikmed ärra leigatud; teised kaswawad üles ja monned neist tewad kõlbmatta elloga emma süddamele weel suremat wallo, kui ollekſid nemmad mulda läinud. Agga temma jäeb ikka armastajaks emmaks, pallub kurwastab, murretseb nende eest ja otab, et Jummal neid wõttaks taggasi pöörda ja õige tee peäle sata. Kui temma ka mitto kord tahhaks, ta ei woi teisite tehha. Ta on naene, on emma, ta peab armastama.

Wimaks on Marri wannaks, üsna wannaks innimeseks sanud. Näggo kortsus, pea hal, käed wabbisewad, heäl körriseb: nüüd on wist ta südda ka, nago kustund tulleasse, armastusseſt tühhi ja külm? — Jah nenda mõtleme meie; agga walle! Naene peab armastama kunni weel wimaſt hinge öhko ta rindus on. —

Marri on wannaemmaks sanud. Tal polle kaua rahho ühhe lapse jures olla ta tahhab ka teisi nähhä; kannab omma lastelapsi sülles, kigutab neid maggama, mängib nendega, aiab neile kenna juttusid ja keik on ta käes ja hõlmas kinni. Ta on hea innimenne nüüd lastega jälle lapseks sanud. — Teame jo igga mees, mis se nimme „wannaemma“ lastel tähhendab. Hüüdke agga: lapsed, wannaemma tulleb! kül siis näete, kuida nad kilkades kokkojooksewad, nago kannad, kui terri ripputakse ja tibbu! tibbu! hütakse. —

Meie olleme nüüd ühhe naesterahwa ello ühhest otsast teise lühhidelt läbbiwatanud; Marri olli laps, sai tüdrukuks, emmaks ja